Äitee flikkaansav varootti,
kautta rantaan nuan seliitti:
Viraattomap poijankossit,
nua friiarit huurittomat,
  tuntuu tukkivan hialles.

Piräm miäles, flikka parka,
jotta siivolla elääsit.
Ei paranel lemmiskellä,
ei ennem papin sanoja,
suvun suuren suastumusta,
jottei huuhut vaal leviä,
juaruk kauhiak kulije
teillen, loukoollen, kylillen.

Meni viikko, viärii kaksi,
ei jäänyk kotia flikka
kenaamahan kantturoota,
itikoota tillaamahan.
Tiä kuralla painuu flikka,
knappaskengut vaan klopaji.

Äitee pualikuallehena
vahtas tuallasta menua,
huakas, tuumas, meinas notta:
Saimpahan sanuat tuankin,
poijista etukätehen,
mainaastua muarin neuvot
typykällen ainuallen.

Meni siinä horvin aijjan
pirum polskaa humputelles
tanssipaikoolla, larooskin.
Aika aikaansak kutakin,
hypyt jäikin hyppäämätä.
Nuan oli simisukaanen,
huakaalikim mennen tullen:
Voi mua kersaa, ketkalesta,
karotim mä äireen neuvot,
tykkänänsä ne unohrin.
Pusunsoiroja jakelin,
menin illoon, huiroon yällä,
joskus keskipäivälläkin.
Toi turman komia kloppi,
aivan sai mun hurmooksihin,
halaamalla, praataamalla

vokotteli, viakootteli.
Esmentelin , fiiroottelin,
housumpersuus rikkiöömis,
sinnep pikkuusen klosahti.

Rupes muari melttoomahan:
Voi taikkulehen tähäre,
ei oot tuallaastakaan nähty,
ei mailla halamehilla,
on sun syytäkir rämäätä,
ijäm päivän kollootella.
Voi juakaleher retales,
pani flikkaasem piloollen,
meikälääsen ainukaasen!